

стареца да предприеме тоя дълъгъ пѣтъ, предруженъ съ толкова опасности. Но нѣмаше що да прави. Следъ нѣколко дни пѣтниците се намѣриха въ ония сжщитѣ безводни пѣсѣчливи пустини, по които нѣкога бѣгаше отъ Египетъ еврейскитѣ народъ. Дене бѣха изложени на нетърпима горещина, а ноще бѣха принудени да се защищаватъ отъ студа. Освенъ това предстояха имъ и други опасности. Грабливи звѣрове и разбойници издебваха пѣтниците на всѣка крачка, обираха ги и ги убиваха.

Една нощъ, когато минаваха презъ една дива урва, тѣ забелязаха цѣла шайка спящи разбойници. Двама отъ тѣхъ се събудиха, и единиятъ поиска да разбуди другаритѣ си, но другиятъ, който се казваше Титъ, не му даде. При слабата свѣтлина на огъня той видѣ детето — Исусъ, чиято красота го плени: „Ако самъ Богъ бѣ се въплотилъ на земята — продума разбойникътъ — то непременно би приелъ образътъ на това дете. Вземи — каза той на другаря си — азъ ще ти дамъ 40 драхми, само да не спирашъ тия бедни пѣтници“. И той подаде на разбойника своя поясъ, въ който бѣха зашити паритѣ.

Пѣтниците минаха край разбойниците и света Дева Мария каза тихичко на Тита: „Богъ да ти дава здраве и сила и да те закриля. Вѣрвай, че това дете, нѣма да забрави твоята добрина. То ще те възнагради, за дето и ти сега му запази живота“. Това бѣ оня сжщия разбойникъ, който следъ 33 години бѣ разпнатъ отдѣсно на Исуса и чу отъ него думитѣ: „Днесъ съ мене ще бждешъ въ рая“.

Следъ тежкия пѣтъ презъ пустинята беднитѣ пѣтници стигнаха най-сетне до първия градъ въ